

Cendin Damdisuren

GORE V oblakih stojé nepremične strmine gorá
 in srečajo znojno poletje, oblečene v sneg.
 Po njih hudourniki umivajo stene pečin,
 da kakor srebro se blešči njihov marmorni breg.
 Da, tudi v poletju, vsem znojnem, pokrije sneg njih vrhé,
 v njih veter pihlja, ko dolina žari kakor peč.
 Od daleč popotnik zagleda že belo goró,
 ki kliče ga, naj v njeno senco utrujen gre leč.
 Ga kliče k slepečim vrhovom, kjer večni je led
 in tja h kolonadam srebrnim, držečim nebo.
 Živalskih sledi tam ni, tam sneg je nebeško čist,
 tam slišati niti ni več, kako ptice pojo.
 Po ozki soteski pa reka grmi in beži
 in plohe prinašajo točo debelo s seboj.
 S strmin kot oblaki visé gruče skalnatih gmot,
 a vendar so višje goré kot oblak nad teboj.
 V njih orel pristane, ko leno obkroži svoj svet,
 v prepadih pa plašna živad si poišče svoj kot.
 Tam, kjer ni snega, tudi jagode rdeče rasto,
 po sončnih dolinah pa dela je kakor povsod.
 V gorah ni dolgčas, pa četudi vse leto si tam,
 zaman ni za nas nekaj svetega lepi Hangáj.
 Mi smo odpečatili z njega svetósti pečat,
 od naših gorá bomo raje učili se zdaj.

OB REKI Vóde Keruléna so gorá kristali,
 KERULÉN gore pa so svetle ali mrkoglede.
 Rečni breg se grbi... Toda mladi zvoki
 húra* uglašeno čezenj z gor donijo.

Veter kot nasilnež prileti nenadno
 in vesel zaveje čez devico stepo,
 zraven pa prepeva pomladansko pesem
 večnemu veselju, čudežni prostosti.

Vetru pod večer na razigranem konju
 pride fant naproti, ko vzdolž reke jezdi.
 V mesečni svetlobi najbrž k dragi speši.
 Kakor klatež vštric z njim zvesta senca jezdi.

* Hur je mongolski narodni instrument.

Reka Kerulén, vem, tudi ti še srečaš
fantovske smehljaje, ljubke njih poglede.
Veter bo raznesel čez goré, kako sta
tvoja veličina in tvoj čar vsestranska.

Pobič na konjiču skače, skače dalje,
zdaj zdaj ga bo s konjem vred zakrila dalja.
Do njegove drage ni od tam več daleč.
Naj jo že objame, ko tako jo ljubi.

Dalantajn Tarva

NAGLO BLIŽA Naglo bliža se nevihta.
SE NEVIHTA Pobelega dalj je stepna.
Tam na cesti po dolini
pa vihra na konju jezdec.
Glej ga — uren je kot ptica!
Reci — kam tako ga žene?

Že pred njim je breg, kjer jurte
razgubljene so po jasih
in otroci kratkosrajčni,
ki mašijo jurtam rebra.
Glej — kako predrzno jezdi!
Reci — kaj naj to pomeni?

Prej ko se nebo je udrlo,
je prijezdil jezdec k jurti.
In naproti gre dekle mu,
ki je dolgo nanj čakalo.
Torej sèm vihral je, srečnež!
Le usuj se zdaj, nevihta!

NAJ BO NEBO Kje obelisk je,
ZMERAJ JASNO ki vanj bi izdolbel nekdo
to številko krvavo?
(Iz pesnitve o Piskarevskem pokopališču v Leningradu) Šest sto petdeset tisoč
počiva jih tu
pod to zemljo in travo.